

ZAŠTO BAŠ JA?

«O Bože zar si pozvao mene, tvoje usne moje rekoše ime...», kaže Karol Wojtila u svojoj pjesmi «Krist na žalu». Zašto baš ja? Sigurno, pitanje koje odzvanja u dubini duše svakog od nas. Čovjek, kakav već jest, slab, nevjeran i vječno nesretan svojim životom, neprestano traži. Čak i onda kada nađe ono što je jednom tražio, ne staje, nego kreće u nova traženja u nove avanture. U povijesti Biblije nalazimo mnoštvo primjera čovjekovog bijega pred Božjim zovom, pozivom. Kao da nam je usađena u srce crta koja nas u potpunosti obilježava, crta odbacivanja odgovornosti i u samoj konačnici – bijeg. Bijeg od svega, na koncu bijeg od samog sebe.

Abraham, otac vjere, u početku ipak bježi. Od čega bježi? Možda iz straha od nepoznatog. Možda od straha da će morati napustiti sigurnost trenutnog života? Taj strah sa sobom nosi redovito jedno bolno iskustvo. Iskustvo patnje, napuštenosti, prezira, nerazumijevanja, odbačenosti. Ono je u prvom redu rizik, rizik nepoznatoga, nadasve nesigurnog. Sigurno da je ono jedan od glavnih sastavnica ljudskog odlučivanja, u svakodnevnom životu, a osobito u njegovim ključnim trenucima. Abraham je ipak pošao na put bez adrese vjerujući samo šaptavom glaslu. Pošao je u ono novo, ono što se zove vjera.

Franjo, primjer predanja, čovjek je koji isto tako, u početku svog poziva, doživio odbacivanje od stane samog sebe. Čini sve ono što bi ga navodno usrećilo, što bi ga na tren ispunilo. Uz nesigurnost, prisutna je nevjerica, strah. Franjo je bio nadobudan mladić i baš kroz tu nadobudnost Bog je kovao zlato serafskog obličja. Franjo uspijeva. Zašto? Jer ustraje! I kada je bilo vidljivo da je uspio, opet je bilo postavljeno pitanje: «Zašto baš ja Gospodine?». Pitanje koje stoji na kraju svakog odgovora, na kraju svakog života. To nije pitanje sumnje, nego pitanje koje progovara iz osjećaja zahvalnosti prema Bogu. Franjo je bio svjestan svoje malenosti i baš ta malenost učinila ga je velikim, učinila ga je pjesnikom slobode Majci prirodi, a na koncu preko ljudi i samom Bogu. To je bila srž njegovog poziva.

Ja, osoba imenom i prezimenom, dio bratstva kojeg u ovom trenutku stvarnosti činim uprisutnjujem ovdje, bilo duhovno bilo tjelesno, neprestano se pitam: «Čemu ovo? Zašto baš ja? Što je to prisutno u meni, a nema u drugima od 'moje generacije'? Zašto sam baš ja pozvan?» Pitam se, pitaš se! Pa, mnogi su bolji od mene. Nekada se sramim pred Bogom minimalizma kojeg prihvaćam, kojeg integriram u svoj život, neprestano iz dana u dan. Ono postaje normalno, minimalistički živjeti. Kako sebe probuditi? Kako

naći put koji će me dovesti do smisla svakog smisla – Boga. Kako sebe uistinu prihvatiti ovakvoga? Kako biti svjestan posebnosti i izuzetnosti, časti i izabranosti, kojom Bog svakog od nas obdaruje kroz svaki dan do konca života?!

Dobiti sve, a ne dati ništa zauzvat. Dobiti vojsku braće, a ne biti svjestan toga. Je li to ironija života ili okrutna stvarnost? Biti bogat, a ne znati to. U vreći svoga života imati pregršt dijamanata i rubina, a vidjeti samo male grumene zemlje. Kako progledati? Biti pravi sportaš zahtijeva izvanrednu fizičku i kondicijsku pripremu. Zahtijeva sate i sate provedene u sportskim dvoranama i teretanama. Isto tako biti manji brat zahtijeva sate i sate, dane i dane pripremanja u dvorani molitve, s neprestanim pitanjem na usnama: «Zašto baš ja?»

fra Joško Ćudina